„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysnings-blad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Blev det betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

August. — 31 Dage.

Sidste Kvarter d. 17. Kl. 7,0 Form.
Nymaane d. 24. Kl. 11,8 Eftm.

19 S.	10 S. e. H. Tfh.	G. T.: 1 Kor. 12, 2-11. Luk. 19, 41-48. N. T.: Heb. 3, 7-14. Matth. 11, 16-24.
20 M.		
21 Ti.		
22 O.		„Thi vi ere blevne delagtige i Kristus, saafremt vi bevare vor første Bestanoighed fast indtil Enden."
23 To		
24 F.		
25 L.		
26 S	11. S. e. H. Tfh.	G. T.: 1 Kor. 15, 1-10, Luk. 18, 9-14. N. T.: Rom. 10, 4-18, Luk. 7, 36-50.
27 M.		
28 Ti.		„Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, men med Munden bekender man til Saliggørelse"
29 O		
30 To.		
31 F.		

September. — 30 Dage.

Første Kvarter d. 2. Kl. 3,12 Form.
Fuldmaane d. 9. Kl. 0,22 —
Sidste Kvarter d. 15. Kl. 4,13 Eftm.
Nymaane d. 23. Kl. 3,13 —

1 L.		
2 S.	9. S. e. H. Tfh.	G. T.: 2 Kor. 3, 4-9. Mark. 7, 31-37. N. T.: Jak. 3, 1-12. Matth. 12, 31-42.
3 M.		
4 Ti.		
5 O.		„Af Hjertets Overflødighed taler Munden."
6 To.		
7 F.		
8 L.		

„Og der han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde: Vidste du dog, ja end fra denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne."

Luk. 19. 41—42.

Det har glædet os meget paa forskellig Vis at erfare, hvor stor Omsorg vore kære Landsmænd heroore bære for den danske Kinamission under dens nuværende Nød — og for de Meddelelser desangaaende, som „Danskeren" har bragt.

Saa meget mere iler vi med at bringe til vore Læseres Kundskab den glædelige Meddelelse, at der nu under 28. Juli er kommen Telegram fra Missionær Waidtløw i Port Arthur, lydende paa, at „alle vides sikre undtagen Bolwig."

I dette Budskab ligger da først, at ogsaa Fru Bolwig, hendes Børn og Frk. Ellen Nielsen er i Sikkerhed. Og Stillingen er forsaavidt langt bedre end nogen kunde haabe.

Kun for Missionspræst Bolwigs Vedkommende mangler der endnu Underretning. Denne Omstændighed kan betyde, at han, under det for en Maaned siden udførte Angreb paa Stationen i Dagu-San, er bleven dræbt af Oprørerne, hvilken Skæbne sandsynligvis saa ogsaa har ramt de i den By boende 2 døbte, Brødrene Chiang.

Der kan dog endnu næres Haab om, at Bolwig, i Tide advaret, har kunnet flygte til Søs og nu befinder sig om Bord paa et Skib, saa at han, afskaaret fra alle Forbindelseslinier, ikke har kunnet telegrafere i den Tid.

Det maa ogsaa erindres, at Port Arthur, hvorfra Waidtløw har telegraferet, har været afskaaret fra al Forbindelse med de andre Byer paa Leao-tung-Halvøen.

Saa meget vidste man altsaa i København omkring Juli Maaneds Slutning.

Hertil kan vi — ifølge de sidste Avismeddelelser — føje, at nu har Russerne begyndt paa det sikkert besværlige Arbejde: at erobre Byerne paa Leao-tung tilbage fra Nævekæmperne. New-Chwang er alt falden i deres Hænder, og Turen vil nok snart komme til Dagu-san. Da kommer det Tidspunkt, da man vil kunne faa Meddelelse om Bolwigs Skæbne, om han er bleven dræbt eller han er flygtet — og i saa Fald hvorhen.

Dog — da der allerede er forløben en hel Maaned siden Angrebet, maa Missionsvennerne være beredt paa at faa Meddelelse om hans Død.

De tre Missionsstationer vides ødelagte, men hvorledes det er gaaet de døbte indfødte, ved man endnu slet intet om.

Gud give Missionen, dens Arbejdere og dens Venner Kraft og Udholdenhed i disse Prøvelsens Tider.

Hr. Sofus F. Neble, Redaktør og Udgiver af „Den danske Pioneer", mistede den 7de August sin Hustru Christine; hun var kun syg i 6 Dage og efterlader foruden sin Mand 3 Børn. Den afdøde var født den 8. Febr. 1863 i Bystov paa Falster og kom for 16 Aar siden her til Landet som Brud.

Idet „Danskeren" bringer de efterladte dette Udtryk for vor Medfølelse, ønsker vi, at „al Trostens Gud" ved vor Herre Jesus Kristus maa trøste dem, idet hans Veje og Visdom erkendes til Sjælenes evige Bel.

„Danskeren"s Red.

At lægge Grundvold og at bygge.

(Af Past. J. Pedersen.)

Efter lidt baade ydre og indre Tilskyndelse vil jeg meddele lidt til „Danskerens" Læsere, i Haab om at det skulde kunne være til en Smule Belæring, Oplysning og Opbyggelse for kristne Venner. Jeg har en Følelse af, at vi som Kristne, og ikke mindre som Præster, trænge haardt til at faa Klarhed over mangt et Spørgsmaal, som bevæger sig paa det religiøse og kristelige Omraade. Vi lever jo paa en Tid, da der dukker meget op; noget af det kan have stor og blivende Betydning, medens andet kan være af lidt tvivlsomt Værdi, og som derfor heller ikke har Livskraft i sig til at holde sig til nogen varig Befsignelse, men har sin Styrke, saa længe det er nyt og kan blive baaret af en mere eller mindre tilfældig Begejstring. Men hvordan end de forskellige Fremtoninger og Brydninger kan være, saa har det dog ikke lidt at sige, om man paa tilbørlig Maade kan forstaa og bedømme hvad man kalder „Tidernes Tegn". Der siges, at man skal følge med Tiden, hvortil der dog er at bemærke, at det kommer an paa, hvor Tiden og Tidens Skøn fører hen. Bedre er det vist at sige, at vi skal forstaa Tiden og vide, hvordan vi, Herren til Ære, skal bevæge os i Tiden og komme vel igennem, hvad Skriften kalder „vanskelige Tider" og „onde Dage." Og her kan vi alle trænge til al den Vejledning, vi kan faa. Og jeg glæder mig da ogsaa, hver Gang jeg i Fald eller i Skridt møder noget, der kaster virkeligt Lys over Livet. Nu hvor vidt jeg selv kan yde noget i den Retning, det maa andre bedømme. Jeg haaber dog, at hvad lidt jeg kan meddele skulde kunne bringe lidt Lys og være til lidt Opbyggelse, og det er jo det, vi med alt skal styre efter og arbejde hen til.

Jeg vil her give en Fremstilling af det, jeg har antydet i Overskriften, nemlig om at lægge Grundvold og at bygge. Det er noget, man kan kalde „et praktisk Spørgsmaal", ja man kan sige, at naar man hermed vil betegne det aandelige Byggearbejde, saa er alle andre praktiske Spørgsmaal indesluttet i dette; thi det at lægge Grundvold og at bygge videre paa den, det er derom hele vor Gerning drejer sig, baade i det enkelte og i alt Fællesarbejde i Samfund og i Marken i det hele. Og her gælder det saa om, at man under alle Forhold og igennem alle Vanskeligheder kan faa vidt muligt, gribe Sagen an paa den rette Maade. Her gælder det om, frem for alt, at bede Gud om Visdom og Forstand til at udføre hans Gerning, saa at den kan blive til hans Ære og hans Menigheds Tarv. Men vi maa heller ikke forglemme eller forsømme at randsage Skrifterne, de Skrifter, der anviser Vej og Maade, paa hvilken vi skal bygge „paa Jerusalem det nye." Og fremfor alt skal vi betænke, at det gælder om, at man fordyber sig i Herrens Ord, og altid mindes, at det er den Flod, hvor Elefanter kan svømme, et Udtryk der siger, at Vandet er dybt, at der er megen Visdom at finde. Og det er saa lidt fra denne Kilde, jeg vil fremdrage, idet jeg vil omtale, hvad Paulus i 1. Kor., Kap. 2 siger om Nedlæggelse af Grundvolden og om at arbejde paa Bygningen.

I Begyndelsen af Kapitlet taler Apostlen om det Partivæsen, der var opkommen i den Korintiske Menighed, og derudfra gaar han over til at tale om sin Gerning i Korinth. Og denne betegner han med disse Ord: „Jeg lagde Grundvolden som en vis Bygmester." Og derefter siger han angaaende denne Grundvold, at „ingen kan lægge nogen anden end den, som er lagt, nemlig Jesus Kristus." Hvad Paulus vil sige med det, at han havde nedlagt Grundvolden i Korinth, det er, at han havde plantet og udsaaet Ordet der. Hvor der ingen Kristne er, der er heller ingen Grundvold. Og da Paulus kom til Korinth, da var der kun Hedenskab (og Jødedom), og da var det hele bygget paa Dynd (Ap. G. 18). Paulus prædikede saa „det Korsets Ord" (1. Kor. 1, 18), han prædikede Kristus (V. 22). Det at lægge Grundvold, det er at begynde paa den nøgne Jord, altsaa at begynde at nedlægge noget, hvor der intet er i Forvejen. Og saadan er det alle Vegne, hvor Guds Rige skal tage sin Begyndelse. Og derfor, da Paulus stod i Korinth, midt i en hedensk By, da nedlagde han Grundvolden til en Bygning, hvilket vil sige, at han fremstillede Kristus som han var kommen fra Himlen til Jorden for at frelse Menneskeslægten, og saaledes som han aabenbarer sig og er til Stede i sine hellige Naademidler. Det hedder somme Tider om en og anden, som har vakt Liv paa døde Egne, at de har lagt Grundvolden paa de Steder. Dette kan vel ogsaa siges, men dog med lidt Begrænsning; thi i egentlig Forstand passer det ikke. Det er ikke et og det samme at lægge Grundvold midt i det bogstavelige Hedenskab, og det at vække de sovende inden for Kristenheden. Hvor Herrens Ord har lydt, og hvor Sakramenterne har været forvandlede i Aarhundreder, der er det vel mere nøjagtigt at sige, at de, der nu arbejder er komne ind i andres Arbejde, hvad Jesus engang sagde til sine Disciple (Joh. 4, 28).

Men hvad mener saa Paulus med de Ord: „Ingen kan lægge en anden Grundvold?" „Kan der ikke lægges en falsk Grundvold?" Det er jo ellers den almindelige Opfattelse, at alle Vegne, hvor man kan udføre en Gerning paa den rette Maade, der kan man ogsaa gøre et Vrangbillede af det, altsaa, naar en lægger en god Grundvold til en Bygning, saa kan en anden lægge en Grundvold, som ikke duer. Men alligevel ser det jo ud til, at Paulus vil ikke lade den Logik (Forstandslære) gælde her. Ja, baade ser det saadan ud, og det er sikkert ogsaa hans Mening. Det er aabenbart en Forsyndelse imod Sproget, naar der kan tales om, at Kristus Fornegtere (som Unitaere og lignende) ogsaa bygger paa en Grundvold. Saadan Talemaade maa kristne vogte sig for, thi derved giver vi Fornegterne en Indrømmelse, som vi ingen som helst Ret har til. Vel kan saakaldte Samfund, som fornægte Kristus som Guds Søn, gøre en hel Del, drive Mission paa deres Vis. Men det beviser ikke, at de har nogen Grundvold under Bygningen. Matth. 7, 26. 27 ligner vor Herre samme Folk ved en Mand, der bygger sit Hus paa Sand, altsaa uden Grundvold. Og det er netop hvad Paulus mener, at der er ikke noget der hedder at lægge Grundvold uden Kristus, men at der kan være Tale om at stille noget op paa gyngende Bund Og det bliver saa den himmelhvide Forskel paa Hedenskab — baade det gamle og det moderne — og Kristendom. Den mest uklare og vaklende Kristen staar paa den Grundvold, der trodser Helvedes Porte; hvorimod den mest oplyste og vise Hedning eller Fornegter har helst sin Bygning staaende paa Sand, og er derfor hver Dag udsat for at faa det hele styrtet om. Godt og saligt hvor det saa kan gaa paa den Maade, som det gik for Paulus (Saulus) da han faldt om paa Landevejen og raabte: „Herre! hvad vil du, at jeg skal gøre?" (Ap. G. 9, 6). Paa en Tid som vor, da mange har svært ved at se Grænsepælen i Aandens Verden, trænger vi godt til den Øjensalve, at Kristendommen har kun een Grundvold, og at alle de, som bygger der udenfor, har ingen Grund under Huset, men har det staaende paa det rygende Sand.

Men naar Apostlen saa gaar over til at tale om Bygningsmændene, de, der skulde føre Arbejdet videre, da forandrer han Billedet, for saa vidt som han nu taler om, at der kan bygges baade godt og daarligt. Og han taler endda om nogen, hvis Arbejde bestaar i at rive ned paa Bygningen, „fordærver Guds Tempel" (3,17). Der kan, siger Apostlen, bygges med Guld Sølv, dyrebare Stene, Træ, Hø og Straa. Nu Guld, Sølv og dyrebare Stene er det brandfri og faste Materiale, og følgelig saa er det hans Mening, at den Slags Bygningsstoff skal benyttes. Og Apostlen vil da sige om de sidste Ting, at de skal ikke bruges til Bygningsemner, da der ikke kan ventes andet, end at det tager Ild, og derved afstedkommer Ulykker. Det vil derfor være indlysende, at „Guld, Sølv og dyrebare Stene" skal være et Billede paa det ægte, sunde og solide Arbejde for Guds Riges Fremme. Men hvad skal der saa forstaas ved et ægte og solidt Arbejde? Der kan nævnes „den rene Lære" som den, det ligesom samler sig i. Ja vist, er Læren falsk eller op ad Væggen og ned at Stolperne, saa er det hele galt, selv om der saa end kan være andre Ting, der kan have en Del Lighed med „Guld og Sølv". En vrang eller usund Lære vil altid komme til at præge Livet, vil bære daarlig Frugt. Men alligevel har man vist ikke klaret hele den Sag om de forskellige Maader at bygge paa ved blot at nævne den rene Lære. Der er jo nu den Ting at sige om den rene Lære, at den kan godt være en død Lære, uden Aand og uden Liv. Al Ting kan jo læres, og saadan kan det ogsaa læres at prædike rent og ret efter Bogstaven. Men er det saa en vantro og uomvendt Prædikant, der staar og fremsætter den rene Lære, saa ser man som oftest forgæves efter den Bygning af „Guld og Sølv". Det hører dog vist til Sjældenhederne, at en død og vantro Prædikant bliver et Redskab til at fremme noget egentligt kristeligt Liv. Vel har det modsatte tidt været paastaaet, i Henhold til den ottende Artikel i „den augsburgske Konfession", hvor det hedder, at „Sakramenterne og Ordet er paa Grund af Kristi Indstiftelse og Befaling kraftige, om de ogsaa meddeles ved onde". Nu denne Artikel kan man ogsaa komme til Rette med, uden at man behøver at tage den saadan ved Haarene, at man faar det ud af den, at vantro Præster kan lige saa godt omvende Folk som de troende Forkyndere, naar blot Læren er ren. Saadan staar der nu ikke i den nævnte Artikel, men der staar snarere det, at det var det allerbedste, om man kunde blive fri for de onde og vantro Tjenere i Kirken. Det er noget betegnende i, at naar Reformationerne skal bekræfte deres Betragtning af Forholdet angaaende de vantros Tjeneste i Kirken, saa anfører de Jesu Ord om de skriftkloge og Farisæerne: „Paa Moses' Stol sidder skriftkloge og Farisæere. Alt det derfor, som de siger eder, at I skulle holde, det holder og gører", o. s. v. (Matth. Kap. 23). Men naar vi læse alt, hvad Jesus ved samme Lejlighed sagde om de skriftkloge og Farisæerne, saa faar vi et skrøbeligt Bevis for, at den ene vantro kan omvende den anden. Han siger om disse Menneskers „Mission": I skriftkloge og Farisæere, I Øjenskalke, I drage om til Vands og Lands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gør I et Helvedes Barn af ham, dobbelt værre end I er" (Matth. 23, 15): Det var altsaa paa den Maade, de skriftkloge omvendte Folk; de førte dem ad Helvede til. Naar Jesus saa alligevel paalægger sine Disciple og Folket at holde og gøre, hvad Farisæerne paalagde dem, saa gælder det aldeles ikke deres Omvendelsesværk, der jo, som vi hører, førte til Helvede, men det gælder kun deres Morallære, deres Befalinger og Paabud efter Moseloven. Hvad de sagde i den Retning kunde være rigtig nok, og derfor kunde det ogsaa være rigtigt, at Folket gjorde derefter, selv om Farisæerne, hvad Tilfældet var, ikke selv rørte ved det med en Finger, uden for saa vidt som de tog det hele paa Overfladen. Der er saaledes ingen Grund til at holde alt for haandfast paa den Opfattelse, at naar blot Læren er ren, saa har det ikke saa meget at sige, hvordan Ordføreren er. Der er vel ingen, der vil nægte, at Gud kan bruge et uomvendt Menneske som et Redskab til at vække andre til kristelig Alvor. Der er jo ingen Granser for, hvad vor Herre kan. Der staar jo saaledes skrevet, at han kunde benytte Stenene som Prædikanter, om han vilde (Luk. 19, 40; jfr. Matth. 3, 9). Men naar Spørgsmaalet er, om man har nogen Grund for at vente store Ting af vantro Prædikanters Arbejde, da maa Svaret vist blive, at Erfaringen har altid vist, at det er sjælden der bliver noget godt ud af det, at den ene blinde skal vise den anden Vej.

(Sluttes).

Nogle Brudstykker af Pastor A. A. Swærds Breve.

Ved J. Christian Bay.

(Fortsat).

5.

Marshfield, Ore., d. 10. Jan. 1890.

„Jeg ser det gamle Testamente i følgende Lys: Guds Aand færdes i Verden og tager Menneskeslægten, saasom den er, for i Tidens Løb at opdrage den til Renhed og Fuldkommenhed. Bibelen meddeler os Redegørelse for dette gennem Tiderne fortsatte Opdragelsesarbejde; Menneskesynd og Guddomsnaade fremlyser til Overflod af hele det gamle Testamente.

„Du nævner David og Salomo. Hvorvidt Salomo er bleven kaldet „en Mand efter Guds Hjerte," ved jeg ikke, — jeg tvivler derpaa. Davids store og grove Synder kender jeg. Du skriver: „Blev David salig, da behøver ingen at gaa fortabt." Dette er rigtigt: Ingen Synder behøver at gaa fortabt. — Ja, man taler meget om Davids Synder, og disse kan aldrig undskyldes. Men de, som forhaaner David og Bibelen for Davids Skyld, kan neppe have læst Davids Bodsalmer, f. Eks. den 51de. Davids Billede maa ogsaa males paa Baggrund af hans egen Tid, — ikke med Upsala Domkirke som Baggrund. Selv om man ikke vil erkende nogen Inspiration i Bibelen, maatte man dog, i Fald man ikke af Uvillie mod Bogen var bleven ensidig og uimodtagelig for sund Sans, erkende, at den har en høj poetisk Værdi. Ja, — jeg paastaar, at faa har de Skjalde været, der har anslaaet saa høje Toner som klinger os i Møde i Davids Salmer, Esaias og andre Bøger:

Se, jeg vil lede Fred til den som en Flod og Hedningernes Herlighed som en Bæk, der løber over, og I skulle die og bæres paa Arm og gynges paa Knæ. Ligesom Barnet trøstes af Moderen, saaledes vil jeg trøste eder, og I skulle finde Trøst i Jerusalem. Og I skulle se det, og eders Hjerte skal glædes (Es. 66, 12—14).

Runeberg siger:

„Om Sole blegne for hans Sværd,
Skal han foragtes blot."

Det var jo et lysende Udtryk; men mere end 2000 Aar, førend Runeberg saa denne Verdens Lys, havde en anden Skjald sunget:

Sol og Maane stode stille i deres Bolig; de forsvinde for Glansen af dine Pile, for Skinnet af dit blinkende Spyd (Habakuk 3, 11).

„Det er hovedsagelig i Bibelens historiske Afdelinger, at ligefremme Beretninger hist og her forekommer. — Men Skribenterne var hverken uddannede i Upsala eller i Lund! Hvis man begynder med Jobs Bog og læser det gamle Testamente ud, da maa man erkende, at Indholdet i det mindste er vidunderligt, forudsat man er upartisk og fordomsfri.

Du siger, at det gamle Testamente kan tjene som historisk Kilde til Oplysning om et moralsk gennemfordærvet Folks Odelæggelse, men er helt mislykket som Undervisningsbog. Lad os se!

„Sig mig, hvor Bibelen billiger Usselhed, Synd og moralsk Raaddenskab! Det turde være svært at finde et eneste Eksempel derpaa i Bibelen. Udtales der ikke idelig haarde Straffedomme over Synden? Og hvor skulde Bibelen fylde sin Plads som Undervisningsbog, hvis den støg med en Harefod over alt, hvad der er Synd?

„Videre er det en Usandhed, at Jødefolket var mere moralsk forraadnet end noget andet Folk. Du ved saa vel som jeg, at i de Lande, hvor Baal, Molok, Astarte, Ammon og andre Guder dyrkedes, var denne Dyrkelse forenet med de uhyggeligste moralske Udyder. Billiger Bibelen, billiger Profeterne slig Dyrkelse? Du kan ikke nævne et eneste Eksempel paa, at der til Jehova-Dyrkelsen var knyttet noget saadant? Naar som helst en from, jehovadyrkende Konge opstod i Juda, var hans Bestræbelser at udrydde Baals Alter. Ingersoll er ude af sig selv af Harme over, at Baals og Astartes Præster paa Elias' Befaling blev dræbt af Folket, og han taler i denne Forbindelse om Religionsfrihed og Taalsomhed; — jeg tror, at enhver Sag bør ses fra alle Sider, før man er færdig med sin Dom.

„Synden maa blottes, om der skal findes et Lægemiddel imod den. Du siger, at ingen bliver bedre af at læse det gamle Testamentes daarlige Historier. Hvad er dette for Historier? Beretninger om Synd og moralsk Raaddenskab? Jeg paastaar, at ethvert ungt Menneske burde advares imod Lasterne, med hvad Navn disse end nævnes.

(Sluttes).

Korrespondancer

Elk Horn, Ia,

Jens Johansens glæder sig i denne Tid ved Besøg af deres Datter, som er bosiddende i den danske Koloni ved Tylor, Minn. Ventelig vil det tage hende en Maaneds Tid at faa besøgt alle Venner i og omkring Elk Horn.

— S. C. Pedersen, som tidligere havde en Isenkræmmerforretning her i Byen, har nu købt en større Møbelforretning i Harlan, hvor han fra 1ste September vil være glad ved at sælge Møbler til Landsmænd.

— Jens Chr. Jensen, der er kendt som Fyrbøder paa Elk Horn Skole er i fuld Virksomhed med sin nye Tærskemaskine, og Folk er vel tilfreds med hans Arbejde.

— Barmen, samt tørt og støvet Vejr klager de fleste over, og Regnen ventes med Længsel.

Council Bluffs, Ia.

Da det er længe siden vi lod høre fra os, saa nu lidt.

— Saadan i det hele store gaar alt saadan sin vanlige Gang og dog maa det siges, at vi som Menighed betragtet savner dybt vor hjemgangne Sjælesørger, og at dette Savn snarere tiltager i Stedet for at aftage. Vi har kaldt Præst 3 Gange og faaet nej 3 Gange, hvilket ikke tjener til at oplive Modet — dog Herren ved Raad! Vi skal have Menighedsmøde Tirsdag Aften den 14. ds. Vi vil atter forsøge paa, at kalde Præst.

— Pastor A. M. Andersen prædikede for os i Søndags og holdt Altergang. Vi sige Tak til ham saavel som til andre Ordets Tjenere, som har besøgt os og bragt det glade Budskab.

—Mrs. A. Hansen begav sig sidste Onsdag paa Vej til Danmark.

— Thomas Larsen kom for omkring 2 Uger siden tilbage fra Norge og medbragte blandt andet ogsaa en Livsledsagerinde. De opholdt sig kun en kort Tid og tog saa afsted til California.

— Eli Brown har solgt sin Urtekræmmerforretning til Mr. Green.

— Ligesaa har Mr. Potter solgt ud.

— Crawford & Young er gaaet fallit.

— Det gamle Pacific Hus er revet ned, og en ny Bygning skal opføres.

— J. Bend & Co.s nye Lokale ombygges noget og istandsættes for snart at tages i Brug.

— Søndagen den 19. skal vi have Afslutningsfest for Sommerskolen og Lærer Jensen tager derefter ud paa Landet.

Ringsted, Ia.

Man skulde næsten tro, at vi ligger i Dvale herude i Ringsted Egnen, siden vi aldrig lader høre fra os. Det gør vi dog ikke, især i denne Tid, da her er travlt med Høsten, som er temmelig god hos os, men Vejret er lidt ugunstigt for Indbjærgningen.

— Ringsted vokser lidt hele Tiden, idet den ene Bygning rejses efter den anden, og hvad der vil sætte Kronen paa det hele, er vor Kirke, som nu er begyndt at rejse sig paa en af de smukkeste Pladser i hele Byen. Ja, Herren har været særdeles naadig mod os, at han har maget det saa, at vi faar Lov at rejse et Hus til hans Ære, og derfor siger vi ham Tak; maatte saa Guds Herlighed komme til at fylde Huset, og hans Kærlighed og Naade overfor fortabte Synd ere, komme til at lyse for mange igennem Ordet, som der skal forkyndes.

— Den 30. Maj havde St. Pauli Kvindeforening en vellykket Fest i Jens Christensens Lund tæt ved Byen. Festen gav en Indtægt paa $82, hvilket skal anvendes til at købe Inventarium for til den nye Kirke.

— Pastor Smith holder Møder i Byen hver Søndag Aften i private Huse, og der vindes god Tilslutning.

— Den 22. Juli havde vi Møde hos Lars Johnson; det var et dejligt Møde, og hans Datter bidrog sit til at forskønne det, idet hun spillede saa godt